

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobkyně **I. K.**, proti žalovanému **Krajskému úřadu Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské nám. 1245, Hradec Králové 3, PSČ 500 03, za účasti **F. K.**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 5. 2011, zn. 7325/UP/2011/Kd, t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Zúčastněná osoba n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaným rozhodnutím bylo podle § 59 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, v platném znění (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Městského úřadu Týniště nad Orlicí ze dne 21. března 2011, č.j. OÚP 448/2005, o zastavení stavebního řízení, vedeného ke společné žádosti M. a F. K., o povolení stavby „plynofikace rodinného domu čp. X na pozemcích st. p. 80/1 a parc.

334 v kat. území Bolehošť“, a toto potvrdil. Žalobkyně je napadla včas podanou správní žalobou, kterou odůvodnila v podstatě následujícím způsobem.

Namítala, že si žalovaný neopatřil pro své rozhodnutí řádné podklady ke zjištění skutkového stavu věci (zaměření stavby) a že nedostala před vydáním rozhodnutí možnost seznámit se s jeho podklady a uplatnit své námítky. Z dalšího obsahu neuspořádané žaloby, v níž žalobkyně neomaleným a pro slušného člověka nepřijatelným způsobem napadá svého souseda, pracovníky stavebního úřadu, soudní znalce v souvislosti s vyměřováním pozemkové hranice i policii, lze dále vyvodit její přesvědčení o tom, že předmětná stavba je situována na jejím pozemku. Podle žalobkyně přitom bylo povinností stavebníků, nikoliv její, prokázat, že staví „na svém“, jakož i orgánů veřejné správy zajistit si dostatečné podklady pro svá rozhodnutí. Pouhý list vlastnický k tomu podle žalobkyně nestačí, a to s odkazem na jí zmiňovanou kupní a trhovou smlouvu. Poukazovala rovněž na údajné nedostatky ve vedení správního spisu prvoinstančním správním orgánem, namítala, že ji nebylo zasláno kolaudační rozhodnutí jako účastníci řízení, kterou se stala po rozhodnutí nadepsaného krajského soudu a že nebylo zahájeno řízení o odstranění černé stavby plynovodní přípojky. Odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí proto měla žalobkyně za nepřesvědčivé. Opakovaně tvrdila, že pro stavbu plynofikace musí doložit všechny doklady stavebníků, a to včetně vyměření pozemkové hranice řádným znalcem.

Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 22. 9. 2011. Konstatoval, že žalovaným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobkyně ze dne 24. března 2011 a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Týniště nad Orlicí, dále jen „stavební úřad“, ze dne 21. března 2011, č.j. OÚP 448/2005, jímž bylo podle § 88 odst. 2 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), zastaveno stavební řízení, vedené k žádosti M. a F. K., bytem X, o povolení stavby „plynofikace rodinného domu čp. X na pozemcích st.p. 80/1 a parc. 334 v kat. území Bolehošť“.

V této souvislosti zmínil průběh předchozího stavebního řízení, zahájeného k žádosti stavebníků ze dne 24. srpna 2005, v jehož rámci bylo vydáno stavební povolení dne 15. září 2005 pod č.j. OÚP 448/2005-STUR-STPo-Pa-1277/2005, jakož i rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 10. února 2009, sp. zn. 30Ca 17/2008, na jehož základě vstoupila žalobkyně do stavebního řízení jako jeho účastnice. Zmínila rovněž navazující rozhodnutí žalovaného ze dne 2. dubna 2010, č.j. 3913/UP/2007/Kd, kterým k odvolání žalobkyně ze dne 13. března 2006 žalovaný stavební povolení ze dne 15. září 2005, č.j. OÚP 448/2005-STUR-STPo-Pa-1277/2005, zrušil a věc vrátil stavebnímu úřadu k novému projednání. Právě v rámci něho stavební úřad zkonstatoval, že stavba byla již dokončena a že její užívání bylo povoleno kolaudačním rozhodnutím, které stavební úřad vydal dne 14. července 2006 pod č.j. OÚP 1555/2006-KOLA-Kola-Ro-369/2006.

V dalším se žalovaný v podstatě odkázal na odůvodnění žalovaného rozhodnutí s tím, že není pochyb o tom, že stavba byla již dokončena, její užívání

stavebním úřadem povoleno, a z těchto důvodů stavební úřad stavební řízení podle § 88 odst. 2 stavebního zákona zastavil. Dodal, že stavba proto bude projednána v řízení o odstranění.

K žalobním námitkám žalovaný uvedl, že stavební úřad uvědomil účastníky řízení opatřením ze dne 23. února 2011, č.j. OÚP 448/2005, o tom, že podle § 33 odst. 2 správního řádu mají možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Této možnosti žalobkyně využila ve dnech 3. března 2011, 10. března 2011 a 11. března 2011, když se dostavila na stavební úřad a nahlížela do spisového materiálu. Protože v odvolacím řízení nedošlo k doplňování podkladů pro rozhodnutí, vydal žalovaný bez dalšího žalované rozhodnutí. Řídil se přitom rozsudkem Nejvyššího správního soudu č.j. 7 As 40/2003-61, podle něhož za předpokladu, že správní orgán druhého stupně řízení neprováděl další dokazování a při rozhodování vycházel pouze z těch podkladů, které již účastník řízení znal, nedojde k porušení zákona, pokud uvedený správní orgán nedá tomuto účastníku možnost vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, neboť by se jednalo o čistě formální úkon. K námitce ohledně úplnosti podkladů pro rozhodnutí žalovaný uvedl, že k aplikaci hmotněprávního ustanovení § 88 odst. 2 stavebního zákona, tj. k zastavení stavebního řízení, stačila sama skutečnost existence stavby.

Vzhledem k tomu žalovaný navrhoval žalobu zamítnout.

F. K., jako osoba zúčastněná na řízení, v podání ze dne 17. 8. 2011 k žalobě uvedl, že stavba plynovodní přípojky je vedena po pozemku ve vlastnictví manželů K. a že byly předloženy všechny potřebné doklady v souladu se zákonem. Celou plynofikaci bylo povoleno užívat kolaudačním rozhodnutím na základě příslušných revizních zpráv. Námitky žalobkyně označil za nepodložené.

Krajský soud projednal žalobu při jednání dne 15. 5. 2012. Žalobkyně při něm setrvala na svých žalobních námitkách. Zdůraznila, že se žalovaný nevypořádal dostatečným způsobem s námitkou, že neměl pro rozhodnutí dostatečné podklady, zejména vytýčení pozemkové hranice a že nebyla před vydáním rozhodnutí seznámena s obsahem shromážděných podkladů.

Žalovaný se z účasti na jednání omluvil, osoba zúčastněná na řízení se ztotožnila s napadeným rozhodnutím.

Po přezkoumání žalovaného rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), dospěl krajský soud k následujícím zjištěním a právním závěrům.

Předmětem přezkumu bylo rozhodnutí, v němž se žalovaný ztotožnil s prvoinstančním správním orgánem v tom, že ohledně stavby „plynifikace rodinného domu čp. X na pozemcích st. p. 80/1 a parc. 334 v kat. území Bolehošť“, nezbylo, než stavební řízení zahájené k žádosti manželů K. ze dne 24. 8. 2005 zastavit, když tato stavba byla dokončena. K tomu

krajský soud konstatuje, že jak žalovaný, tak prvoinstanční správní orgán, postupovaly při posuzování této otázky v souladu se zákonem.

V ustanovení § 88 odst. 2 stavebního zákona je totiž stanoveno, že zjistí-li stavební úřad v průběhu stavebního řízení, že stavba již byla zahájena bez stavebního povolení, řízení zastaví a bude postupovat podle jeho odstavce 1 písm. b). V dané věci není žádných pochyb o tom, že předmětná stavba byla realizována sice na základě stavebního povolení ze dne 15. září 2005, č.j. OÚP 448/2005-STUR-STPo-Pa-1277/2005, nicméně to bylo posléze zrušeno, a proto v dalším průběhu stavebního řízení, jehož předmětem byla stále zmíněná žádost o vydání stavebního povolení, nebylo možno postupovat jinak, než z uvedených důvodů stavební řízení zastavit. Citované zákonné ustanovení je v tomto směru natolik jasné a zřetelné, že nepřipouští jiný výklad a na tomto nezvratném závěru nemohou námitky žalobkyně nic změnit. Ostatně jaké žalobní námitky žalobkyně uváděla (viz shora), no takové, které s otázkou předpokladů pro zastavení stavebního řízení z uvedených důvodů vůbec nesouvisí. Ani jedna z nich totiž nekoresponduje tomuto ustanovení, ani jedna z nich nezpochybňuje postup podle něho. Je proto naprosto bezpředmětné se jimi zabývat.

Kromě toho třeba poznamenat, že je-li žalobní legitimace spojena s krácením či porušováním subjektivních veřejných práv osob, dlužno si položit otázku, jaká byla porušena práva žalobkyně tím, že stavební řízení zahájené k žádosti někoho jiného bylo zastaveno? Odpověď v souvislosti s podanou žádostí o stavební povolení předmětné stavby a rozhodnutím o zastavení stavebního řízení zní, žádná. Vždyť stavební povolení v současné době neexistuje a stavební řízení bylo zastaveno. Tedy z hlediska tohoto řízení a jeho výsledku, žalovaného rozhodnutí, nebyla žalobkyně zkrácena na svých právech, ani se jí žádná práva nezaložila, nezměnila, nezrušila ani závazně neurčila. To samozřejmě neznamená, že žalobkyně přesto nemůže cítit jistou újmu, jak plyne ze žaloby. Její řešení však nespadá pod ustanovení § 88 odst. 2 stavebního zákona, podle něhož bylo žalované rozhodnutí vydáno. Pro dané rozhodnutí pak nebylo třeba žádných podkladů (např. vytyčení pozemkové hranice), než zjištění toho, že se stavbou bylo započato či že byla dokončena, o čemž není sporu. Pokud jde o námitky, že se žalobkyně nemohla vyjádřit k podkladům rozhodnutí u žalovaného, tak ani v tom krajský soud neshledal porušení procesních práv žalobkyně, protože žalovaný vycházel ze správního spisu prvoinstančního správního orgánu, který žalobkyně znala, nové podklady nepořizoval (dnes zakotveno v § 90 odst. 1 písm. c/ nového správního řádu) .

V ostatním krajský soud odkazuje na odůvodnění žalovaného rozhodnutí, s nímž se plně ztotožňuje. Nicméně podstatu dané věci objasnil krajský soud výše.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Krajský soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, a pokud jde

o žalovaného, tak tomu žádné náklady řízení nevznikly (viz výrok II. tohoto rozsudku).

Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s.ř.s. právo na náhradu jen těch nákladů, které by jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou ji soud uložil. Krajský soud žádnou takovou povinnost F. K. neuložil, a proto nebyla náhrada nákladů řízení, které měl jmenovaný s projednáním žaloby, přiznána ani jemu (viz výrok III. tohoto rozsudku).

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§§ 54 odst. 5 a 55 odst. 5 s. ř. s.).

Proti pravomocnému rozhodnutí je přípustná kasační stížnost, kterou lze podat z důvodů uvedených v § 103 a násl. s. ř. s. ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Od 1. ledna 2012 se kasační stížnost podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u soudu, který napadené rozhodnutí vydal.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 24. května 2012

Mgr. Marie Kocourková, v. r.
předsedkyně senátu